

РЕШЕНИЕ

№ 3116

гр. София, 10.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2104** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на М. Н., [дата на раждане] в общ. Карабаг, Афганистан, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 2252/05.02.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Излага твърдения, че неправилно административният орган е приел, че след като жалбоподателят не изчакал развитието на закрилното производство и самоволно е заминал за друга държава – членка на ЕС, той е „икономически мигрант“, а не бежанец и отношение на него не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Сочи, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от него факти обуславящи основателността на искането за предоставяне на статут на бежанец. Счита, че, евентуалното му завръщане в Афганистан ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му, тъй като членове на неговото семейство са свързани с предишния режим и силите на НАТО. Позовава се на Насоки на ВКБООН относно ситуацията в Афганистан. Твърди, че в мотивите на решението не са обсъдени никакви източници на информация за страната му на произход. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС чрез юрк. Х. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките

на чл. 8 и 9 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ не е изразила становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР - 13 - 2461 от 28.07.2023 г., подадена от М. Н., от мъжки пол, [дата на раждане] в общ. Карабаг, Афганистан, гражданин на Афганистан, етническа принадлежност - пащун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН].

На 04.08.2023 г. М. Н. не се явил за провеждане на интервю, за което е изготвен констативен протокол с рег.№ УП 12825 от 04.08.23 г. На 09.08.2023 г. е изготвена докладна записка с вх. № ВР-392, видно от която М. Н. не е изчакал края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а е напуснал самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е бил настанен и от 09.08.2023 г. е в неизвестност.

С решение № 18513 от 27.11.2023 г., заместник - председателят на ДАБ при МС е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на М. Н..

Същият е задържан от властите на Република Словакия и върнат в Република България съгласно Регламент „Дъблин“. На 20.12.2023 г. М. Н. е подал молба с рег. № УП 12825/20.12.2023 г., в която моли за възобновяване на производството му за предоставяне на закрила. С докладна записка с рег. № УП 12825 от 29.12.23 г. производството за предоставяне на международна закрила е възобновено.

В проведено интервю с рег.№ УП 12825 от 16.01.2023 г. чуждият гражданин твърди, че е напуснал нелегално Афганистан на 15.09.2021 г., след като властта е завладяна от талибаните. Първоначално преминал в Иран, където прекарал 10 дни, а след това влязъл в Турция, където останал около две години и половина. Влязъл нелегално на територията на Република България като пътник в автомобил, след което полицията ги задържала. Оправдава напускането си на Република България преди произнасяне по молбата му за международна закрила с това, че не знаел как работи системата тук, след което е върнат в Република България. Същият никога не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Според думите му никога не е членувал в политическа партия или организация. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религия.

М. Н. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че членовете на неговото семейство са служили в НАТО. Твърди, че след падането на предишното правителство в Афганистан, талибаните са нахлули в дома му и след престрелка е бил убит негов роднина и ранен друг. Твърди, че братята и баща му, като служили в НАТО, са в процес по изтегляне от Афганистан. В хода на административното производство е представил снимка на лична карта.

Представено е становище от ДАНС, според което Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила в Р България на М. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Афганистан, сама по себе си, не дава основание за страх от преследване

по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Изложените факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, доколкото спрямо М. Н. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Изтъкнати са факти във връзка с представената бежанска история и поведението на кандидата след подаването на първоначалната му молба за международна закрила в Република България, който напуснал нелегално страната ни, за да достигне до Словакия. От това поведение е направен извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант, за което говорел и фактът, че при първоначалното си преминаване на територията на страната ни от Република Турция, чуждият гражданин не се е предал сам на българските власти, а е бил задържан от полицията, докато ако е лице, което действително търси и се нуждае от закрила, той би се възползвал от възможността за нея при първата предоставила му се възможност. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като М. Н. не е бил принуден да напусне Афганистан поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. Поддържаните от молителя твърдения, че към месец януари 2024 г. роднините му все още чакат да бъдат изведени от страната с помощта на НАТО не би следвало да се приемат с доверие, тъй като организацията е помогнала на много афганистанци да напуснат Афганистан още при изтеглянето си от страната през 2021 г. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ, при която се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут. Административният орган е приел, че той не е напуснал страната си на произход поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, респ. не се явява заплашен от нито един от посочените мотиви за преследване.

Изложени са мотиви, че за кандидата липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут поради липса на твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, а установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата си на произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Органът е посочил, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Обсъдено е приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ съобразно разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/2007 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/1983/ЕО, но е прието, че ситуацията в Афганистан не може да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по отношение на цивилни лица с позоваване на справки с вх.

№ ЦУ - 1658/25.10.2023 г. и вх. № ЦУ - 563/05.05.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Информацията относно страната на произход не навеждала на извод, че спрямо заявителя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Органът е посочил, че Афганистан не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Макар информацията в цитираната справка да навеждала на извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ, М. Н. не попадал сред тях. Общата обстановка в Афганистан, след завземането на властта от страна на талибаните, е определена като несигурна, но положението в страната се нормализирало и нямало непосредствена заплаха за живота и здравето на кандидата. Отбелязан е фактът, че талибаните се представят като загрижено правителство, което въпреки проблемите се стреми да гарантира сигурността на гражданите си. Дори самите талибани обявили обща амнистия, като заявили, че са помилвали „всички които са воювали срещу тях“. По тези причини и видно от цитираните справки, можело да се направи извод, че положението в страната се нормализира, въпреки спорадични терористични случаи. При липса на данни за добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Афганистан следвало да е изключително, каквото според цитираната информация за обстановката там, то не е, с оглед на което не е установено основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна съгл. чл.147, ал.1 АПК, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ (оспореното решение е връчено на 13.02.2024 г.), поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ - председателя на агенцията, доколкото той по силата на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Актът е в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № УП-12825 от 28.07.2023 г. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход.

Настоящият състав намира, че решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на

тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че лично той не е имал проблеми с властите в държавата по произход; не е имал проблеми заради религията, нито никакви други проблеми. Настоящият състав споделя становището на ответника, че спрямо чужденеца не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му на произход. М. Н. не е бил обект на репресии, не е бил задържан или арестуван в страната си на произход. Не се установяват данни да е бил призоваван, респ. срещу него да е било водено наказателно или административно наказателно производство. Фактите, които излага и поради които е напуснал Афганистан не могат да обосноват извод за основателни съмнения за преследване по критериите в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията, дадени пред съда, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Афганистан.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че нито в интервюто, нито в представените доказателства може да се направи извод, че се излагат достоверни твърдения за факти, нито се сочат доказателства за преследване именно по отношение на жалбоподателя поради изброени в чл.8, ал. 1 от ЗУБ критерии за предоставяне на убежище.

Ето защо може да се приеме, че не е осъществено преследване в родината на жалбоподателя, нито оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод и от събраните по делото доказателства, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Според ал.5 на чл.8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повтаряемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане

на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх.№ ЦУ-1031/03.04.2024 г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В приложената по преписката справка не е налице информация, за която да сочи за влошаване на обстановката в Афганистан, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт, или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар.62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както е прието и в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в кратък период след подаване на молбата за закрила чужденецът е напуснал ПМЗ – Военна рампа, където е бил настанен. Пребивавал е известно време в Р Словакия, където е бил задържан от властите на и върнат в Република България съгласно Регламент „Дъблин“.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в общ. Карабаг, Афганистан, срещу решение № 2252/05.02.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е постановен отказ за

предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните
пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: